

Súd: Okresný súd Bratislava III
Spisová značka: 25Cb/122/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120244017
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Maroš Fekete
ECLI: ECLI:SK:OSBA3:2023:6120244017.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava III v konaní pred sudcom Mgr. Marošom Feketom v právnej veci žalobcu: Tatra banka, a.s., Hodžovo námestie 3, Bratislava, IČO: 00 686 930, zastúpeného Advokátka kancelária RASLEGAL, s. r. o., Mostová 2, Bratislava-Staré mesto, IČO: 36 855 561, proti žalovanému: P. Ž., nar. XX. XX. XXXX, X.Á. XX, Q., o zaplatenie 4 287,39 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 4 287,39 eura spolu s úrokmi za obdobie od 01. 01. 2019 do 29. 08. 2019 vo výške 29,51 eura, úrokmi z omeškania za obdobie od 01. 01. 2019 do 29. 08. 2019 do 29. 08. 2019 vo výške 522,23 eura a úrokmi z omeškania vo výške 25,- % ročne zo sumy 4 025,- eura od 30. 08. 2019 až do zaplatenia, všetko v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že plnením spoločnosti TENCAR s. r. o., IČO: 46 242 457 zaniká v danom rozsahu povinnosť žalovaného plniť.

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi jednorazovú paušálnu náhradu vo výške 40,- eura v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že plnením spoločnosti TENCAR s. r. o., IČO: 46 242 457 zaniká v danom rozsahu povinnosť žalovaného plniť.

III. Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy konania v plnej výške, pričom o výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 21. 02. 2020 domáhal voči žalovanému v 1. rade TENCAR s.r.o., IČO: 46 242 457 a žalovanému v 2. rade P. Ž., nar. XX. XX. XXXX zaplatenia sumy 4 287,39 eura s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 4 025,- eura od 30. 08. 2016 až do zaplatenia spoločne a nerozdielne s odôvodnením, že dňa 25. 02. 2016 žalobca ako veriteľ so žalovaným v 1. rade ako dlžníkom a žalovaným v 2. rade ako ručiteľom uzavreli v zmysle ust. § 497 až § 507 Obchodného zákonníka zmluvu o splátkovom úvere č. F.-XXXXXXXXXX a Dohodu o ručení, uzatvorenú v zmysle ust. § 303 a nasl. Obchodného zákonníka v spojení so Všeobecnými úverovými podmienkami K. B., a.s. Žalovanému v 1. rade bol poskytnutý úver na podnikateľské účely a išlo o úver investičný (čl. I. zmluvy). Zmluvný vzťah sa tak spravuje príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka, a to tak pri postavení žalovaného v 1. rade (dlžníka), ako aj pri postavení žalovaného v 2. rade (ručiteľa), ktorý bol v rozhodnom čase poskytnutia úveru v postavení jediného spoločníka a konateľa dlžníka. Žalobca poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci Dietzinger (C-45/96, rozsudok zo dňa 17. 03. 1998, Bayerische Hypotheken-und Wechselbank AG c/a Dietzinger), podľa ktorého „Zábezpeka, resp. ručiteľský záväzok, ktoré poskytla fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, nie je zahrnutá pod ochranu poskytovanú spotrebiteľom, pokiaľ ide o záruku za vrátenie úveru poskytnutého osobe, ktorá pri tomto úkone vystupovala v rámci

predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.“ Rovnako poukázal na rozsudok SD EÚ (prvá komora) zo dňa 14. 03. 2013 vo veci C-419/11, kde sa uvádza: „Fyzickú osobu, ktorá má úzke podnikateľské väzby alebo väzby spojené s povoláním vo vzťahu k spoločnosti, ako sú konateľstvo alebo väčšinový obchodný podiel v tejto spoločnosti, nemožno považovať za spotrebiteľa, ak prevezme ručenie za vlastnú zmenku vystavenú na zabezpečenie záväzkov tejto spoločnosti za zmluvy o poskytnutí úveru.“ Tento rozsudok sa síce vzťahuje k otázke zmeniek, resp. zmenkového ručenia (aval), avšak sa budú rovnaké závery vzťahovať aj k zabezpečeniu klasickým ručením, ako tomu je v tomto prípade. Uvedenému zodpovedá aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 09. 11. 2016, vydané v právnej veci vedenej pod sp. zn.: 5 Ndc 10/2016, zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod č. 3/2017. V ňom Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že ak fyzická osoba, ktorá má ako konateľ a spoločník úzke väzby k obchodnej spoločnosti, zabezpečuje v ručiteľskom vzťahu záväzkov tejto spoločnosti, nepovažuje sa za spotrebiteľa. Predmetné rozhodnutie je verejne dostupné na webovom sídle Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, keďže je súčasťou Zbierky stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR. Týmto žiadame konajúci súd, aby závery uvedených rozhodnutí zobral do úvahy aj v predloženom prípade. Žalobca poskytol žalovanému v 1. rade v zmysle zmluvy splátkový úver s nasledovnými podmienkami: Výška splátkového úveru: 4 500,- eura, Druh úveru: splátkový, Účel poskytnutia úveru: investičný, Úroková sadzba v čase poskytnutia úveru: Base rate + Úroková marža 5,5 % p. a., Splatnosť úrokov: vždy k ultimu mesiaca, Výška splátky: 125,- eura mesačne a Úrok z omeškania: 25% p. a. Dňa 23. 12. 2016 žalobca so žalovaným v 1. rade uzavrel Dodatok č. 1 ku zmluve, pričom v zmysle čl. II. bodu 2.2. dodatku bolo žalovanému v 1. rade poskytnuté navýšenie úveru o ďalších 4 000,- eura. Spolu teda žalovanému v 1. rade žalobca poskytol úver vo výške 8 500,- eura. Žalovaný v 2. rade súhlasil s navýšením úveru. Žalovaný v 1. rade nedodrжал povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy (čl. VIII. bod 8.1. Zmluvy) a dohodnuté splátky neplnil riadne a včas. Na základe toho žalobca následne pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru (v súlade s ustanovením čl. XIII. bod 13.2. písm. a) a podľa bodu 13.3 Všeobecných úverových podmienok). Žalovaného v 1. rade (dlžníka) výzvou žalobca vyzval na zaplatenie dlžnej sumy v celkovej výške 4 287,39 eura, pričom mu poskytol dodatočnú lehotu splatnosti piatich (5) dní odo dňa doručenia vyhlásenia mimoriadnej splatnosti. V zmysle výpisu z bankovej knihy (aktuálny stav úveru) zo dňa 15. 01. 2020 je pohľadávka žalobcu voči žalovaným vyčíslená k okamihu vyhotovenia výpisu z bankovej knihy, t. j. vo výške 4 287,39 eura. Dlžná suma je špecifikovaná nasledovne: dlžná istina vo výške 4 000,- eura, dlžné úroky vo výške 216,74 eura, dlžné úroky z omeškania vo výške 45,65 eura a dlžné poplatky vo výške 25,- eura.

2. Súd vydal platobný rozkaz č.k. 14Up/247/2020-23 zo dňa 28. 02. 2020, ktorým zaviazal oboch žalovaných na povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 4 287,39 eura s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumu 4 025,- eura od 30. 08. 2016 až do zaplatenia.

3. Proti tomuto platobnému rozkazu podal odpor iba žalovaný v 2. rade s odôvodnením, že žalobný nárok je premlčaný. Všetky neprijateľné podmienky, o ktorých spotrebiteľ mal byť zo strany dodávateľa náležite poučený, nie sú pre spotrebiteľa záväzné a žiadal, aby súd určil, ktoré povinné zákonné náležitosti absentujú podľa ust. § 9 zákona č. 129/2010 Z. z., pre ktoré je úver bezúročný a bez poplatkov podľa ust. § 11 zákona. V danej právnej veci mala byť medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade uzavretá spotrebiteľská zmluva. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť z dôvodu, že zmluva je predtlačená, typová, a formulárová. Žalobca postupoval voči žalovanému bez odbornej starostlivosti a v rozpore s dobrými mravmi. Podľa obsahu zmluvy dohodol splátku a inkasoval viac. Žalovanému boli porušené spotrebiteľské práva najmä tým, že žalobca použil v zmluve početné neprijateľné zmluvné podmienky a zmluva neobsahuje všetky náležitosti, ktoré zo zákona obsahovať má. Podľa zákona o spotrebiteľských úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Pokiaľ v zmluve absentuje rozlíšenie jednotlivých splátok na istinu, úroky a iné poplatky a je v nej uvedená len jednotná suma splátky bez tohto rozlíšenia, tak ako tomu bolo v tomto prípade, uvedený nedostatok spôsobuje následok, že sa úver považuje ako bezúročný a bez poplatkov. Predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere uvádza len údaj o výške mesačnej splátky vrátane úrokov ako jednu sumu, z ktorej nie je zrejmé akú časť z nej predstavuje istina

a akú časť úrok určených splátok. Dňa 12. 10. 2017 pribudlo vo veci (ne)možnosti eurokonformného výkladu zákona č. 129/2010 Z. z. v otázke členenia splátok spotrebiteľského úveru na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov podstatný právny argument. Národná rada Slovenskej republiky totiž dňa 12. 10. 2017 prijala zákon č. 279/2017 z. z., ktorým s účinnosťou od 01. 05. 2018 upustila od požiadavky členenia splátok spotrebiteľského úveru na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov. Vyššie uvedenú zmenu zákonodarca odôvodnil skutočnosťou, že bez takejto zmeny by bol zákon (naďalej) v rozpore so Smernicou a tiež dôvodom, že týmto krokom zákonodarca napráva skutočnosť, že Slovenská republika pri implementácii Smernice išla, napriek požiadavke tzv. úplnej harmonizácie, nad rámec podmienok stanovených Smernicou. Samotný zákonodarca tak priamo potvrdil, že zákon je v tejto otázke v rozpore so Smernicou, a že eurokonformný výklad zákona skrze zásadu zákazu výkladu zákona contra legem nie je možný. Vyššie uvedenou novelou zákona prijatou zákonodarcom skrze zákon č. 279/2017 Z. z. zákonodarca potvrdil, že do účinnosti novely zákona požadoval členenie splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, a od účinnosti novely zákonodarca od tejto požiadavky upúšťa. Vyššie uvedené vyplýva z teleologického a autentického výkladu zákona v znení č. 279/2017 Z. z. (výkladom *eratione legis*) a logického výkladu zákona v znení zákona č. 279/2017 Z. z. (metódou *a contrario*, ako aj metódou *ad absurdum*). V otázke rozporu medzi Smernicou a zákonom vo veci členenia splátok spotrebiteľského úveru na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov nie sú v súdnej ani teoretickej rovine pochybnosti o tom, že vzhľadom na charakter spotrebiteľských sporov (horizontálne spory medzi jednotlivcami) a právnu silu Smernice, ako aj vzhľadom na skutočnosť že priamym účinkom Smernice by jednotlivcovi bola uložená povinnosť ktorú by podľa vnútroštátneho práva nemal, priamy účinok Smernice nie je právne možný. K otázke nepriameho účinku Smernice (eurokonformný výklad zákona) zaujali právne stanovisko všetky krajské sudy, vyjadrili názor, že Smernici nie je možné vo veci členenia splátok spotrebiteľského úveru na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov priznať nepriamy účinok, a to vzhľadom na skutočnosť že by sa jednalo o výklad *contra legem*, nakoľko požiadavka zákona je od Smernice odlišná a zákonodarca v zákone zakotvil požiadavku prísnejšiu od požiadavky Smernice. Ako vyplýva z prehľadu judikatúry uvedenej nižšie, vyššie uvedené závery potvrdila aj súdna prax všeobecných súdov SR po prijatí predmetného Rozsudku C-42/15, napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.03.2017, sp. zn. 21 Co/104/2016, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 31.10.2017, sp. zn. 27 Co/136/2017, rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 28.09.2017, sp. zn. 3 CO/345/2016, rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 27.09.2017, sp. zn. 7 Co/158/2017, rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 20.07.2017, sp. zn. 7 Co/53/2017, rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 15.05.2017, sp. zn. 23 Co/815/2015, rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16.08.2017, sp. zn. 15 Co/10/2017, a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 26.09.2017, sp. zn. 13 Co/208/2017. Závery o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru teda boli po prijatí Rozsudku C-42/15 judikované všetkými krajskými súdmi na území Slovenskej republiky (a rozsudkami okresných súdov). Vyššie uvedené sa v plnom rozsahu vzťahuje aj na otázku doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru - náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona, kde zákonodarca vyššie citovanou novelou zákona vypustil s účinnosťou od 01. 05. 2018 z citovaného ustanovenia požiadavku uvádzania „termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“, a to z rovnakých dôvodov, pre ktoré novelizoval ustanovenie ust. § 9 ods. 2 písm. 1) zákona (členenie splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov). V zmysle vyššie uvedeného tak vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti do 30. 04. 2018 obsahovať uvedenie aj doby jej trvania, aj termínu konečnej splatnosti. Predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje nesprávne vypočítanú RPMN a taktiež neuvádza presne, jasne a zrozumiteľne predpoklady pre výpočet RPMN. Predmetná zmluva neobsahuje náležitosti, ktoré podľa ustanovení zákona 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských a iných úveroch obsahovať musí, čo má za následok, že poskytnutý úver sa stáva bezúročný a bez poplatkov. Zmluva obsahuje neprijateľné podmienky, ktorými spotrebiteľ nie je viazaný a ako celok takáto zmluva nemôže obstáť ako platná s poukazom na ustanovenie ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Žalobcom mal byť poskytnutý splátkový úver vo výške 4 500,- eura dňa 25. 02. 2016 žalovanému v 1. rade. Úver podľa zmluvy nebol poskytnutý. Spracovateľský poplatok vo výške 150,- eura si žalobca zinkasoval dňa 25. 02. 2016 naraz. Poskytnuté prostriedky k dispozícii spoločnosti TENCAR s.r.o. boli vo výške 4 350,- eura. Výška splátky 125,- eura mesačne vždy posledný bankový deň v kalendárnom mesiaci. Dodatkom zo dňa 23. 12. 2006 mala byť doplnená „Konečná splatnosť“ dňa 31. 10. 2921. Banka si inkasovala z podnikateľského účtu č. XXXXXXXXXXXX spoločnosti TENCAR s.r.o. mesačne splátku vo výške 125,- eura a úroky, ktoré neboli vypočítané podľa zmluvy vo výške 12,5 % ročne. Z výpisu z účtu je osvedčené, že žalobca nepostupoval korektne. Inkasoval si svojvoľne z bežného účtu peniaze nerešpektujúc podmienky v zmluve. Žalobca nepostupoval v zmysle

ust. § 566 Občianskeho zákonníka. Predmetný úver nebol platne zosplatnený v súlade so zákonom. Pokiaľ žalovaný nebol v súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka upozornený v lehote 15 dní pred zosplatnením na uvedenú skutočnosť, t. j. na zosplatnenie úveru podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka a veriteľ ho len vyzval na splatenie celého zosplatneného úveru, v žiadnom prípade sa nejedná o upozornenie v lehote 15 dní pred samotným zosplatnením na zosplatnenie úveru, takéto zosplatnenie odporuje zákonu a jedná sa o neplatný právny úkon podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Žalobca ničím neosvedčil svoje tvrdené skutočnosti. Všetky dôkazy ktoré priložil sú sporné, nie sú osvedčené úradne, sú fotokópiami a sú sporné. Žalobca nepredložil výpis z úverového účtu a tak neosvedčil tvrdené skutočnosti v žalobe. Konečná splatnosť úveru bola dohodnutá ku dňu 31. 10. 2021, pričom ešte neuplynula. Úver nebol navýšený o 4 000,- eura, ale iba o 3 875,- eura, preto je nárok žalobcu sporný. Žalobca si zinkasoval navyše o 150,- eura pri navýšení. Žalobca neosvedčil svoj nárok žiadnym relevantným dôkazom. Na preukázanie žalobcovho nároku nestačí iba uviesť tvrdenia v žalobe a priložiť fotokópie listín.

4. Nakoľko žalovaný v 1. rade nepodal proti platobnému rozkazu č.k. 14Up/247/2020-23 zo dňa 28. 02. 2020 odpor, tento zostal voči nemu právoplatný a žalovaný v 2. rade sa v ďalšom konaní stal žalovaným.

5. Žalobca sa v konaní vyjadril ešte písomne dňa 04. 05. 2020 tak, že v podstate celá obrana žalovaného je postavená na tvrdení, že v predmetnom zmluvnom vzťahu vystupuje v pozícii spotrebiteľa. Postavením žalovaného ako ručiteľa sa žalobca vysporiadal v žalobe, pričom je zrejmé, že táto námietka je bez právneho významu a iba účelová s cieľom vyháňať sa plneniu svojich povinností. Vzťah žalobcu a žalovaného v 2. rade (rovnako ako aj v prípade žalovaného v 1. rade) je nutné posudzovať ako obchodnoprávny vzťah. V žiadnom prípade nejde o vzťah spotrebiteľský, v dôsledku čoho nemôže súd žalovaným poskytovať ani tomu zodpovedajúcu spotrebiteľskú ochranu. Už len z gramatického výkladu ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že spotrebiteľský vzťah je priamy vzťah medzi dodávateľom, ktorý spotrebiteľovi dodáva určitú službu alebo tovar a spotrebiteľom, ktorý túto službu alebo tovar konzumuje - spotrebúva. To už na prvý pohľad nie je tento prípad. Žalobca poskytol úver žalovanému v 1. rade - obchodnej spoločnosti, a teda právnickej osobe. Konzumentom poskytnutého úveru teda v tomto prípade bola právnická osoba. V zmysle čl. I. zmluvy o úvere bol žalovanému v 1. rade poskytnutý investičný úver, čiže za účelom financovania jeho prevádzkových (t. j. podnikateľských) potrieb. V zmysle ust. § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka môže byť spotrebiteľom len fyzická osoba. V prípade dlžníka - žalovaného v 1. rade - teda nemožno ani uvažovať o tom, že by bol v pozícii spotrebiteľa. Žalovaný (v 2. rade) sa zaručil za záväzok podnikateľa, nie za záväzok spotrebiteľa. Hlavný záväzok vznikol medzi dvoma podnikateľmi a pri jeho vzniku s prihliadnutím na všetky okolnosti sa týkal ich podnikateľskej činnosti. Už z logiky veci je vylúčený záver, že by tieto peňažné prostriedky mali účelovo slúžiť na zabezpečovanie osobných potrieb úverového dlžníka, nakoľko príjemcom peňažných prostriedkov bola právnická osoba, teda neživý subjekt. Vedľajší záväzok (t. j. záväzok akcesorický), ktorý vznikol prevzatím ručenia žalovaným (v 2. rade) za záväzok žalovaného v 1. rade - právnickej osoby, je potrebné skúmať vo vzťahu k hlavnému záväzku. Základom predmetného akcesorického vzťahu zo zmluvy je zabezpečenie záväzkov úverového dlžníka, ktoré vyplývajú zo zmluvy, t. j. zo zmluvy uzavretej medzi dvoma podnikateľmi pri ich podnikateľskej činnosti. Ručenie za splnenie záväzkov žalovaného v 1. rade žalovaný (v 2. rade) neprevzal za účelom uspokojenia svojich či dlžníkových osobných potrieb, ale aby umožnila žalovanému v 1. rade - podnikateľovi, ktorého obchodný podiel vlastnil, vykonávať podnikateľskú činnosť. V obdobných súdnych rozhodnutiach súdy dospeli k záveru, že ak fyzická osoba, ktorá má ako konateľ a spoločník úzke väzby k obchodnej spoločnosti, zabezpečuje v ručiteľskom vzťahu záväzok tejto spoločnosti, nepovažuje sa za spotrebiteľa. Na ručiteľa nemožno spotrebiteľskú ochranu automaticky vzťahovať len z dôvodu, že ide o fyzickú osobu. Fyzická osoba sa spotrebiteľom môže stať len vo vzťahu ku konkrétnej zmluve, k predmetu jej plnenia a k tomu, aký má v jeho rámci pomer k dodávateľovi. V tomto prípade žalobca ako veriteľ neposkytol žalovanému (v 2. rade) žiadnu službu ani plnenie, príjemcom úveru bol výlučne žalovaný v 1. rade. Základom zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným (v 2. rade) je výlučne zabezpečenie záväzkov dlžníka, ktoré vyplývajú zo zmluvy uzavretej medzi dvoma podnikateľmi pri ich podnikateľskej činnosti. Žalobca teda nemá voči žalovanému (v 2. rade) postavenie dodávateľa a ani ho nikdy v danom zmluvnom vzťahu nemala. Žalovanému (v 2. rade) nemožno poskytnúť spotrebiteľskú ochranu a právny vzťah medzi ním a žalobcom je nutné hodnotiť ako vzťah obchodnoprávny, a to v celom rozsahu žalovanej pohľadávky. Z týchto dôvodov je táto námietka žalovaného (v 2. rade) bezpredmetná. Podľa rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci Dietzinger platí, že „Zábezpeka, resp. ručiteľský záväzok, ktoré poskytla fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, nie je

zahrnutá pod ochranu poskytovanú spotrebiteľom, pokiaľ ide o záruku za vrátenie úveru poskytnutého osobe, ktorá pri tomto úkone vystupovala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.“ Podľa rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-419/11 platí, že „Fyzickú osobu, ktorá má úzke podnikateľské väzby alebo väzby spojené s povolaním vo vzťahu k spoločnosti, ako sú konateľstvo alebo väčšinový obchodný podiel v tejto spoločnosti, nemožno považovať za spotrebiteľa, ak prevezme ručenie za vlastnú zmenku vystavenú na zabezpečenie záväzkov tejto spoločnosti za zmluvy o poskytnutí úveru.“ Z ust. § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka jasne vyplýva, že aj ručenie za záväzky založené podľa Obchodného zákonníka sa riadi vždy Obchodným zákonníkom, a to aj keď ručiteľ nie je podnikateľ a je fyzickou osobou. Z týchto dôvodov sú tvrdenia žalovaného (v 2. rade) o jeho spotrebiteľskom postavení za bezpredmetné a účelové, pretože nie je spotrebiteľ. Rovnako sú bezpredmetné a účelové aj akékoľvek snahy žalovaného (v 2. rade) označovať ustanovenia dohodnutej zmluvy za neprijateľné zmluvné podmienky. Nie sú tu splnené podmienky, aby súd vyhlásil ktorékoľvek ustanovenie zmluvy za neprijateľnú zmluvnú podmienku, keďže sa nejedná o spotrebiteľskú zmluvu. Žalovaný (v 2. rade) namietal, že dňa 25. 02. 2016 žalovanému v 1. rade nebol poskytnutý dohodnutý úver vo výške 4 500,- eura, ale boli mu poskytnuté finančné prostriedky len vo výške 4 350,- eura. Toto tvrdenie žalovaného (v 2. rade) je zavádzajúce, pretože dňa 25. 02. 2016 boli žalovanému v 1. rade poskytnuté finančné prostriedky v celej dohodnutej výške (t. j. 4 500,- eura). Na základe bodu 3.2. Všeobecných úverových podmienok, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy (bod 2.2. zmluvy) je dlžník (žalovaný v 1. rade) povinný zaplatiť veriteľovi jednorazový spracovateľský poplatok vo výške 150,- eura (čl. I zmluvy) v deň uzatvorenia zmluvy. Nakoľko k poskytnutiu úveru vo výške 4 500,- eura a uzatvoreniu zmluvy došlo v rovnaký deň (t. j. 25. 02. 2016), na úverovom účte boli v tento deň vykonané dve platobné operácie. Najskôr došlo k poskytnutiu úveru žalovanému v 1. rade v prospech jeho účtu vo výške 4 500,- eura a až následne bola z rovnakého účtu realizovaná platba dohodnutého spracovateľského poplatku vo výške 150,- eura. Na konci dňa tak síce bol konečný stav finančných prostriedkov na účte žalovaného v 1. rade vo výške 4 350,- eura, to však v žiadnom prípade neznamená, že by mu bol poskytnutý úver v menšom ako dohodnutom rozsahu. Pokiaľ mal žalovaný v 1. rade, resp. žalovaný (v 2. rade), ktorá v danom čase vykonával funkciu konateľa žalovaného v 1. rade za to, že mu bol poskytnutý úver v menšom rozsahu, mohol túto skutočnosť v tom čase reklamovať alebo odstúpiť od zmluvy. To sa však nestalo, čo svedčí o zjavnej účelovosti tejto námietky žalovaného (v 2. rade). Žalovaný (v 2. rade) tiež v odpore namietal, že žalobca si počas trvania úverového vzťahu voči žalovanému v 1. rade uplatňoval úroky v rozpore s dohodnutými podmienkami, resp. vo vyššej sume. Túto skutočnosť sa žalovaný (v 2. rade) snaží preukázať svojimi rozsiahlymi subjektívnymi výpočtami. Aj táto námietka je zavádzajúca. Žalovaný (v 2. rade) totiž iba jednoducho ročnú výšku úrokov (t. j. 12,5 % z dlžnej sumy) vydělil počtom mesiacov (čiže - ročný úrok/12). Tento výpočet ale nezodpovedá vzorcu pre výpočet úrokov, ktorý si zmluvné strany dohodli v zmluve. V zmysle bodu 5.1. Všeobecných úverových podmienok sa úroky počítajú na základe presného počtu uplynulých dní úrokového obdobia a úrokovej sadzby platnej pre príslušné úrokové obdobie, kde základ bežného roka pozostáva z 360 dní, zahŕňajúc prvý deň úrokového obdobia, ale vylievajúc posledný deň úrokového obdobia. Úrokovým obdobím sa v zmysle bodu 5.2. týchto podmienok rozumie prvý úrokové obdobie pre sumu poskytnutého úveru začína dňom poskytnutia úveru a končí sa v najbližší deň splatnosti úrokov. Každé ďalšie úrokové obdobie začína posledným dňom predchádzajúceho úrokového obdobia a končí sa vždy najbližšie nasledujúcim dňom splatnosti úrokov. Posledné úrokové obdobie sa končí dňom úplného zaplatenia pohľadávky veriteľa. Pre správny výpočet úrokov je teda nevyhnutné zostatok istiny vynásobiť dohodnutou ročnou percentuálnou sadzbou úroku po jej vydelení počtom dní 360, a to všetko následne vynásobiť počtom dní príslušného úrokového obdobia (čiže - zostatok istiny x (12,5 % / 360) x počet dní úrokového obdobia). Z prehľadu splácania žalovaného úveru podrobne vyplýva, akú sumu istiny, úrokov a úrokov z omeškania mali žalovaní uhradiť a akú sumu reálne uhradili. Napriek tomu, že žalobcovi za celé obdobie trvania úveru vznikol voči žalovaným nárok na úroky vo výške 2 238,36 eura, žalobca si uplatnil voči nim len úroky vo výške 2 206,59 eura, z čoho už žalovaní uhradili sumu vo výške 1 989,85 eura (zostáva teda uhradiť sumu vo výške 216,74 eura). Taktiež žalobcovi voči nim vznikol do zosplatnenia úveru nárok na úroky z omeškania (sankčné úroky) vo výške 960,94 eura, napriek tomu si voči žalovaným za toto obdobie doteraz uplatnil iba úroky z omeškania vo výške 74,85 eura, z čoho už žalovaní uhradili iba sumu 29,20 eura (a suma 45,65 eura bola uplatnená v žalobe). Z vyššie uvedených skutočností je teda zrejmé, že žalobca voči žalovaným postupoval korektne a všetky úroky ako i úroky z omeškania žalovaným vyúčtoval v súlade s podmienkami dohodnutými v zmluve. Z tohto dôvodu sú námietky žalovaného (v 2. rade) účelové a zavádzajúce. Zmluva medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade obsahuje všetky zákonné náležitosti úverovej zmluvy a ručiteľského vyhlásenia žalovaného (v 2. rade) podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka a taktiež k zosplatneniu úveru došlo v súlade s podmienkami, ktoré si

zmluvné strany dohodli v zmluve. Žalobca si so žalovanými v zmluve dohodli výšku úrokov z omeškania v sadzbe 25,- % ročne. Napriek tomu si žalobca úroky z omeškania z dlžnej sumy pôvodne neuplatnil v celom rozsahu. Požadoval len úhradu úrokov z omeškania v sadzbe uvedenej v nariadení vlády Slovenskej republiky č. 21/2013 Z. z., t. j. vo výške 9,00 % ročne (orientačne k 30. 04. 2020, pričom takýmto spôsobom uplatnené úroky z omeškania predstavovali sumu vo výške 243,15 eura). Žalobca však má podľa zmluvy možnosť si uplatniť úroky z omeškania z dlžnej sumy v sadzbe 25,- % ročne. V prípade uplatnenia úrokov z omeškania v zmluvne dohodnutej výške by tieto k rovnakému dňu (t. j. 30. 04. 2020) predstavovali až sumu vo výške 675,43 eura. Nakoľko úroky z omeškania si žalobca uplatnil od momentu omeškania (dňa 30. 08. 2019) až do zaplatenia žalovanej sumy (k čomu však do dnešného dňa nedošlo), výška úrokov z omeškania naďalej rastie. Rozdiel medzi v žalobe uplatnenými úrokmi z omeškania a zmluvne dohodnutými úrokmi z omeškania sa tak v dôsledku nesplnenia dlhu bude výrazne prehlbovať. V zmysle ust. § 369 Obchodného zákonníka je žalobca oprávnený, avšak nie povinný požadovať od dlžníka úroky z omeškania v dohodnutej výške. Predmetné ustanovenie Obchodného zákonníka nijakým spôsobom nevylučuje oprávnenie veriteľa požadovať od dlžníka zaplatenie úrokov z omeškania v nižšej ako zmluvne dohodnutej výške alebo v menšom rozsahu, prípadne si úroky z omeškania vôbec neuplatniť. Keďže však žalovaný (v 2. rade) spochybňuje, že mu údajne žalobca mal účtovať úroky počas trvania zmluvného vzťahu nesprávne, žalobca si uplatňuje voči nemu úroky a úroky z omeškania v plnej sume dohodnutej zmluvnej sadzby (t.j. 25 % ročne). Mimoriadna splatnosť úveru bola vyhlásená listom zo dňa 20. 08. 2019, ktorý bol daný na poštovú prepravu v ten istý deň. V zmysle príslušných ustanovení Všeobecných úverových podmienok sa považuje zásielka za doručенú tretím dňom po jej odoslaní, t.j. dňa 23. 08. 2019. Do 31. 12. 2018 boli úroky a úroky z omeškania žalovanými uhrádzané priebežne. V období po 01. 01. 2019 však išlo iba o sporadické úhrady. Z prehľadu vyplýva, že za obdobie od 01. 01. 2019 do súčasnosti boli žalovanými uhradené úroky vo výške 87,19 eura, avšak v zmysle zmluvy mal žalobca nárok na sumu 333,44 eura. V žalobe si žalobca uplatnil sumu 216,74 eura, z čoho vyplýva rozdiel (nedoplatok) vo výške 29,51 eura (333,44 eura - 87,19 eura - 216,74 eura). Pokiaľ ide o úroky z omeškania (tzv. sankčné úroky), žalovaní za obdobie od 01. 01. 2019 uhradili sumu 24,28 eura, avšak v zmysle zmluvy mal žalobca nárok na sumu 592,16 eura. V rámci žaloby si žalobca uplatnil sumu 45,65 eura, z čoho vyplýva rozdiel (nedoplatok) vo výške 522,23 eura (592,16 eura - 24,28 eura - 45,65 eura). Žalobca preto rozšíril žalobu o sumu 29,51 eura z titulu nevysporiadaných a neuhradených úrokov za obdobie odo dňa 01. 01. 2019 do 29. 08. 2019, o sumu 522,23 eura z titulu nevysporiadaných a neuhradených úrokov z omeškania za obdobie odo dňa 01. 01. 2019 do 29. 08. 2019 a o úroky z omeškania za obdobie od 30. 08. 2019 až do zaplatenia v sadzbe 25 % ročne (miesto pôvodne žalovanej sadzby 9 % ročne). Z uvedených dôvodov žalobca žiadal súd pripustiť zmenu žaloby tak, že žalovaný (v 2. rade) je povinný zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 4 287,39 eura s úrokmi za obdobie od 01. 01. 2019 do 29. 08. 2019 do 29. 08. 2019 vo výške 29,51 eura, úrokmi z omeškania za obdobie od 01. 01. 2019 do 29. 08. 2019 do 29. 08. 2019 vo výške 522,23 eura, úrokmi z omeškania vo výške 25,- % ročne zo sumy 4 025,- eura od 30. 08. 2019 až do zaplatenia a paušálnou náhradou nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eura s tým, že plnením spoločnosti TENCAR s. r. o., IČO: 46 242 457 zaniká v danom rozsahu povinnosť plniť žalovaného (v 2. rade).

6. Súd dňa 12. 01. 2022 pripustil zmenu žaloby uznesením č.k. 25cb 122/2020 tak, že „Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 4 287,39 eura spolu s úrokmi za obdobie do 29. 08. 2019 vo výške 29,51 eura, úrokmi z omeškania za obdobie do 29. 08. 2019 vo výške 522,23 eura, úrokmi z omeškania vo výške 25,- % ročne zo sumy 4 025,- eura odo dňa 30. 08. 2019 až do zaplatenia, paušálnou náhradou nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eura, to všetko v prospech účtu žalobcu č. IBAN: Q. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.“

7. Právny zástupca žalobcu sa možnosti záverečného vyjadrenia na pojednávaní konanom dňa 16. 01. 2023 výslovne vzdal.

8. Súd na pojednávaní dňa 16. 01. 2023 pojednával podľa ust. § 180 C.s.p. v neprítomnosti žalovaného, pretože tento svoju neúčast' na tomto pojednávaní ospravedlnil a súhlasil s pojednávaním vo svojej neprítomnosti. Na tomto pojednávaní súd vyhlásil uznesenie o skončení dokazovania podľa ust. § 182 C.s.p. a za účelom vyhlásenia rozsudku pojednávanie odročil podľa ust. § 219 ods. 2 C.s.p. na deň 08. 02. 2023, kedy vo veci vyhlásil rozsudok vo veci samej.

9. Súd vykonal dokazovanie týmito listinnými dôkazmi: zmluvou o splátkovom úvere č. F.-XXXXXXXXXX, Dohodou o ručení, Všeobecnými úverovými podmienkami K. B., a.s., oznámením žalobcu o vyhlásení

mimoriadnej splatnosti a výzvou na zaplatenie zo dňa 20. 08. 2019, stavom úveru zo dňa 15. 01. 2020, prehľadom splácania úveru, výpisom z úverového účtu, výpisom z obchodného registra spoločnosti TENCAR s.r.o., IČO: 46 242 457, a zistil nižšie uvedený skutkový stav.

10. Podľa ust. § 1 ods. 1 Obchodného Zákonníka (ďalej len „Obch. Z.“) tento zákon upravuje postavenie podnikateľov, obchodné záväzkové vzťahy, ako aj niektoré iné vzťahy súvisiace s podnikaním.

11. Podľa ust. § 1 ods. 2 Obch. Z. právne vzťahy uvedené v odseku 1 sa spravujú ustanoveniami tohto zákona. Ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa týchto ustanovení, riešia sa podľa predpisov občianskeho práva. Ak ich nemožno riešiť ani podľa týchto predpisov, posúdia sa podľa obchodných zvyklostí, a ak ich niet, podľa zásad, na ktorých spočíva tento zákon.

12. Podľa ust. § 261 ods. 1 Obch. Z. táto časť zákona upravuje záväzkové vzťahy medzi podnikateľmi, ak pri ich vzniku je zrejme s prihliadnutím na všetky okolnosti, že sa týkajú ich podnikateľskej činnosti.

13. Podľa ust. § 261 ods. 3 písm. d/ Obch. Z. touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy zo zmluvy o úvere.

14. Podľa ust. § 272 ods. 1 Obch. Z. zmluva vyžaduje pre platnosť písomnú formu iba v prípadoch ustanovených v zákone, alebo keď aspoň jedna strana je pri rokovaní o uzavretí zmluvy prejaví vôľu, aby sa zmluva uzavrela v písomnej podobe.

15. Podľa ust. § 497 Obch. Z. zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

16. Podľa ust. § 499 Obch. Z. za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

17. Podľa ust. § 502 ods. 1 veta prvá, druhá Obch. Z. od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy.

18. Podľa ust. § 503 ods. 1 veta prvá a tretia Obch. Z. záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú.

19. Podľa ust. § 503 ods. 2 Obch. Z. ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky.

20. Podľa ust. § 503 ods. 3 Obch. Z. dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov.

21. Podľa ust. § 504 Obch. Z. dlžník je povinný vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v dojednanej lehote, inak do jedného mesiaca odo dňa, kedy ho o ich vrátenie veriteľ požiadal.

22. Podľa ust. § 506 Obch. Z. ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi.

23. Podľa ust. § 303 Obch. Z. kto veriteľovi písomne vyhlási, že ho uspokojí, ak dlžník voči nemu nesplnil určitý záväzok, stáva sa dlžníkovým ručiteľom.

24. Podľa ust. § 305 Obch. Z. veriteľ je povinný bez zbytočného odkladu oznámiť ručiteľovi na požiadanie výšku svojej zabezpečenej pohľadávky.

25. Podľa ust. § 306 ods. 1 veta prvá Obch. Z. veriteľ je oprávnený domáhať sa splnenia záväzku od ručiteľa len v tom prípade, že dlžník nespĺnil svoj splatný záväzok v primeranej dobe po tom, čo ho na to veriteľ písomne vyzval.

26. Podľa ust. § 293 Obch. Z. ak je na to isté plnenie spoločne zviazaných niekoľko osôb, pri pochybnostiach sa predpokladá, že sú zviazané spoločne a nerozdielne. Veriteľ môže požadovať plnenie od ktorejkoľvek z nich, ale plnenie ponúknuté iným spoločným dlžníkom je povinný prijať.

27. Podľa ust. § 387 ods. 1 Obch. Z. právo sa premlčí uplynutím premlčacej doby ustanovenej zákonom.

28. Podľa ust. § 387 ods. 2 Obch. Z. premlčaniu podliehajú všetky práva zo záväzkových vzťahov s výnimkou práva vypovedať zmluvu uzavretú na dobu neurčitú.

29. Podľa ust. § 391 ods. 1 Obch. Z. pri právach vymáhateľných na súde začína plynúť premlčacia doba odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť na súde, ak tento zákon neustanovuje niečo iné.

30. Podľa ust. § 391 ods. 2 Obch. Z. pri právach uskutočniť právny úkon plynie premlčacia doba odo dňa, keď sa právny úkon mohol urobiť, ak tento zákon neustanovuje niečo iné.

31. Podľa ust. § 392 ods. 1 Obch. Z. pri práve na plnenie záväzku plynie premlčacia doba odo dňa, keď sa mal záväzok splniť alebo sa malo začať s jeho plnením (doba splatnosti). Ak obsah záväzku spočíva v povinnosti nepretržite vykonávať určitú činnosť, zdržať sa určitej činnosti alebo niečo strpieť, začína premlčacia doba plynúť od porušenia tejto povinnosti.

32. Podľa ust. § 397 Obch. Z. ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky.

33. Podľa ust. § 324 ods. 1 Obch. Z. záväzok zanikne, ak sa veriteľovi splní včas a riadne.

34. Podľa ust. § 340a ods. 1 Obch. Z. zmluvne určená lehota na splnenie peňažného záväzku dlžníka z dodania tovaru alebo poskytnutia služby nesmie presiahnuť 60 dní odo dňa doručenia faktúry alebo inej výzvy veriteľa podobnej povahy, ktorou požaduje splnenie peňažného záväzku (ďalej len „doklad“), alebo 60 dní odo dňa, keď veriteľ plnil, podľa toho, ktorý z týchto dní nastal neskôr. To neplatí, ak sa strany o dlhšej lehote splatnosti dohodnú a takáto dohoda nie je v hrubom nepomere k právam a povinnostiam vyplývajúcim zo záväzkového vzťahu pre veriteľa podľa § 369d. Ustanovenia prvej a druhej vety sa nepoužívajú, ak osobitný zákon ustanovuje kratšiu lehotu splatnosti.

35. Podľa ust. § 365 ods. 1 Obch. Z. dlžník je v omeškaní, ak nespĺní riadne a včas svoj záväzok, a to až do doby poskytnutia riadneho plnenia alebo do doby, keď záväzok zanikne iným spôsobom.

36. Podľa ust. § 365 ods. 2 Obch. Z. dlžník, ktorého záväzok spočíva v peňažnom plnení, je v omeškaní, ak nespĺní riadne a najneskôr do 30 dní odo dňa doručenia dokladu alebo do 30 dní odo dňa poskytnutia plnenia veriteľom, podľa toho, ktorý z týchto dní nastal neskôr, ak zo zmluvy nevyplyva iná lehota splatnosti. Ak je deň doručenia dokladu neistý, dlžník je v omeškaní uplynutím 30. dňa odo dňa poskytnutia plnenia veriteľom. Dlžník je v omeškaní, a to až do doby poskytnutia riadneho plnenia alebo do doby, keď záväzok zanikne iným spôsobom.

37. Podľa ust. § 369 ods. 1 Obch. Z. ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, vzniká veriteľovi, ktorý si splnil svoje zákonné a zmluvné povinnosti, právo požadovať z nezaplatenej sumy úroky z omeškania vo výške dohodnutej v zmluve, a to bez potreby osobitného upozornenia.

38. Podľa ust. § 369 ods. 2 Obch. Z. ak výška úrokov z omeškania nebola dohodnutá, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania v sadzbe, ktorú ustanoví vláda Slovenskej republiky nariadením.

39. Podľa ust. § 369c ods. 1 Obch. Z. omeškaním dlžníka vzniká veriteľovi okrem nárokov podľa § 369, 369a a 369b aj právo na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, a

to bez potreby osobitného upozornenia. Výšku paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky ustanoví vláda Slovenskej republiky nariadením.

40. Prechodné ustanovenie účinné od 15. januára 2009

Podľa ust. § 768f Obch. Z. ustanovenia účinné od 15. januára 2009 sa nevzťahujú na omeškanie, ktoré vzniklo pred 15. januárom 2009.

41. Prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 1. februára 2013

Podľa ust. § 768k ods. 2 Obch. Z. práva a povinnosti zo zodpovednosti za porušenie záväzkov zo zmlúv uzavretých pred 1. februárom 2013 sa spravujú podľa predpisov účinných do 31. januára 2013.

42. Podľa ust. § 768k ods. 3 Obch. Z. ustanovenia o čase plnenia peňažného záväzku dlžníka (§ 340a), osobitné ustanovenia pre čas plnenia peňažného záväzku dlžníka, ktorým je subjekt verejného práva (§ 340b), ustanovenia o omeškaní dlžníka (§ 365) a ustanovenia o nekalých zmluvných podmienkach a nekalej obchodnej praxi (§ 369d) účinné od 1. februára 2013 sa nevzťahujú na záväzkové vzťahy uzavreté pred 1. februárom 2013.

43. Podľa ust. § 2 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka (po 01.02.2013) výška paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky (k § 369c ods. 1 zákona). Výška paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky podľa § 369c ods. 1 zákona je 40 eur jednorazovo bez ohľadu na dĺžku omeškania.

44. Podľa ust. § 3 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka (po 01.02.2013) ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov občianskeho práva účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

45. Prechodné ustanovenia k úprave účinnej od 1. januára 2015

Podľa ust. § 3a Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka (po 01.01.2015) ak došlo k omeškaniu pred 1. januárom 2015, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných do 31. decembra 2014.

46. Podľa ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

47. Podľa ust. § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

48. Podľa ust. § 147 ods. 2 C.s.p. vzájomnou žalobou je i prejav žalovaného, ktorým proti žalobcovi uplatňuje svoju pohľadávku na započítanie, ale len ak navrhuje, aby bolo prisúdené viac, než čo uplatnil žalobca; inak súd posudzuje taký prejav len ako prostriedok procesnej obrany žalovaného.

49. Podľa ust. § 149 C.s.p. prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

50. Civilné sporové konanie, ktoré sa spravuje prejednacím princípom a s ním spojenou primárnou zodpovednosťou strán sporu za výsledok konania, kladie pri dokazovaní dôraz na aktivitu strán sporu, a zároveň eliminuje aktivitu súdu pri zisťovaní, zhromažďovaní alebo zabezpečovaní dôkazov z vlastnej iniciatívy. Predpokladom úspechu strany v konaní je riadne splnenie si povinnosti tvrdenia ako aj dôkaznej povinnosti, ktorou strana preukáže hodnovernosť svojich skutkových tvrdení, resp. tvrdení, ktorými popiera skutkové tvrdenia protistrany. Súd, ktorý nesmie v sporovom konaní nahrádzať procesnú aktivitu strán sporu (pokiaľ mu táto povinnosť pre konkrétny druh konania nevyplýva priamo zo zákona), vychádza pri zisťovaní skutkového stavu v prejednávanej veci z tvrdení strán, ktoré neboli žiadnou zo sporových strán popreté, ako aj z tých tvrdení, ktoré boli pred súdom preukázané vykonanými dôkazmi. Za účelom odstránenia vyššie vedených sporných okolností v prejednávanej veci vykonal súd dokazovanie v rozsahu, v akom strany konania navrhli vykonanie dôkazov. Na základe takto vykonaného

dokazovania a s ohľadom procesnú taktiku a argumentáciu strán v konaní dospel súd k nasledujúcim záverom.

51. Súd mal na základe vykonania vyššie uvedených listinných dôkazov za preukázané, že dňa 25. 02. 2016 žalobca ako veriteľ uzavrel so spoločnosťou TENCAR s.r.o., IČO: 46 242 457 ako dlžníkom zmluvu o splátkovom úvere č. F.-XXXXXXXXXX a v ten istý deň uzavrel so žalovaným Dohodu o ručení žalovaného k zmluve o splátkovom úvere č. F.-XXXXXXXXXX. Žalovaný bol v čase uzavretia predmetných záväzkov konateľom spoločnosti TENCAR s.r.o., IČO: 46 242 457 a bol ním od 01. 05. 2014 do 11. 04. 2019 s oprávnením konať za túto spoločnosť samostatne, pričom v rovnakom období bol aj spoločníkom tejto spoločnosti. Žalobca poskytol spoločnosti TENCAR s.r.o., IČO: 46 242 457 predmetnou zmluvou o splátkovom úvere č. F.-XXXXXXXXXX úver na podnikateľské účely s nasledovnými podmienkami:

- Výška splátkového úveru: 4 500,- eura,
- Druh úveru: splátkový,
- Účel poskytnutia úveru: investičný,
- Úroková sadzba v čase poskytnutia úveru: Base rate + Úroková marža 5,5 % ročne, - Splatnosť úrokov: vždy k ultimu mesiaca,
- Výška splátky: 125,- eura mesačne a Úrok z omeškania: 25% ročne.

Dňa 23. 12. 2016 žalobca so spoločnosťou TENCAR s.r.o., IČO: 46 242 457 uzavrel Dodatok č. 1 ku zmluve o splátkovom úvere č. F.-XXXXXXXXXX, pričom v zmysle čl. II. bodu 2.2. dodatku bolo spoločnosti TENCAR s.r.o., IČO: 46 242 457 poskytnuté navýšenie úveru o ďalších 4 000,- eura. Spolu teda spoločnosti TENCAR s.r.o., IČO: 46 242 457 žalobca poskytol úver vo výške 8 500,- eura. Žalovaný súhlasil s navýšením úveru. Spoločnosť TENCAR s.r.o., IČO: 46 242 457 nedodrжала povinnosti vyplývajúce jej zo zmluvy (čl. VIII. bod 8.1. zmluvy o splátkovom úvere č. F.-XXXXXXXXXX) a dohodnuté splátky neplnila riadne a včas, na základe toho žalobca pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru (v súlade s ustanovením čl. XIII. bod 13.2. písm. a) a podľa bodu 13.3 Všeobecných úverových podmienok a výzvou zo dňa 20. 08. 2019 ju vyzval na zaplatenie dlžnej sumy v celkovej výške 4 287,39 eura, pričom jej poskytol dodatočnú lehotu splatnosti piatich dní odo dňa doručenia vyhlásenia mimoriadnej splatnosti.

52. Súd záväzkový vzťah žalobcu a žalovaného posudzoval ako obchodnoprávny vzťah s odvolaním sa na ust. § 52 ods. 1 a 4 Občianskeho zákonníka. Z gramatického výkladu ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že spotrebiteľský vzťah je priamy vzťah medzi dodávateľom, ktorý spotrebiteľovi dodáva určitú službu alebo tovar a spotrebiteľom, ktorý túto službu alebo tovar konzumuje. Žalobca však poskytol službu - úver - spoločnosti TENCAR s.r.o., IČO: 46 242 457 ako obchodnej spoločnosti, a teda právnickej osobe. Konzumentom poskytnutého úveru teda v tomto prípade bola právnická osoba. V zmysle čl. I. zmluvy o úvere bol spoločnosti TENCAR s.r.o., IČO: 46 242 457 poskytnutý investičný úver, čiže za účelom financovania jej prevádzkových (t. j. podnikateľských) potrieb. V zmysle ust. § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka môže byť spotrebiteľom len fyzická osoba. V prípade dlžníka - spoločnosti TENCAR s.r.o., IČO: 46 242 457 - teda nemožno uvažovať o tom, že by bol v pozícii spotrebiteľa. Žalovaný sa zaručil (ručí) za záväzok podnikateľa, nie spotrebiteľa. Hlavný záväzok vznikol medzi dvoma podnikateľmi (žalobcom a spoločnosťou TENCAR s.r.o., IČO: 46 242 457) a pri jeho vzniku s prihliadnutím na všetky okolnosti sa týkal ich podnikateľskej činnosti v zmysle ust. § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka a v zmysle ust. § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka sa bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkového vzťahu vzťahujú ich záväzkové vzťahy zo zmluvy o úvere ustanoveniami Obchodného zákonníka. Predmetné peňažné prostriedky teda nemali slúžiť na zabezpečovanie osobných potrieb úverového dlžníka - žalovaného, nakoľko príjemcom peňažných prostriedkov bola právnická osoba. Vedľajší záväzok (t. j. záväzok akcesorický), ktorý vznikol prevzatím ručenia žalovaným za záväzok spoločnosti TENCAR s.r.o., IČO: 46 242 457 ako právnickej osoby súd skúmal vo vzťahu k hlavnému záväzku. Základom predmetného akcesorického vzťahu zo zmluvy je zabezpečenie záväzkov úverového dlžníka, ktoré vyplývajú zo zmluvy, t. j. zo zmluvy o splátkovom úvere č. F.-XXXXXXXXXX uzavretej medzi dvoma podnikateľmi pri ich podnikateľskej činnosti. Ručenie za splnenie záväzkov spoločnosti TENCAR s.r.o., IČO: 46 242 457 žalovaný neprevzal za účelom uspokojenia svojich či dlžníkových osobných potrieb, ale aby umožnil spoločnosti TENCAR s.r.o., IČO: 46 242 457 - podnikateľovi, ktorého obchodný podiel vlastnil, vykonávať podnikateľskú činnosť. Ak fyzická osoba, ktorá má ako konateľ a spoločník úzke väzby k obchodnej spoločnosti, zabezpečuje v ručiteľskom vzťahu záväzkov tejto spoločnosti, nepovažuje sa za spotrebiteľa. Na ručiteľa nemožno

spotrebiteľskú ochranu automaticky vzťahovať len z dôvodu, že ide o fyzickú osobu. Fyzická osoba sa spotrebiteľom môže stať len vo vzťahu ku konkrétnej zmluve, k predmetu jej plnenia a k tomu, aký má v jeho rámci pomer k dodávateľovi. V tomto prípade žalobca ako veriteľ neposkytol žalovanému žiadnu službu ani plnenie, príjemcom úveru bola výlučne spoločnosť TENCAR s.r.o., IČO: 46 242 457. Základom zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným bolo výlučne zabezpečenie záväzkov dlžníka, ktoré vyplývajú zo zmluvy uzavretej medzi dvomi podnikateľmi pri ich podnikateľskej činnosti. Žalobca teda nemá voči žalovanému postavenie dodávateľa a ani ho nikdy v danom zmluvnom vzťahu nemal. Žalovanému nemožno teda poskytnúť spotrebiteľskú ochranu a právny vzťah medzi ním a žalobcom súd hodnotil ako vzťah obchodnoprávny. Z ust. § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva, že ručenie za záväzky založené podľa Obchodného zákonníka sa riadi vždy Obchodným zákonníkom, a to aj keď ručiteľ nie je podnikateľ a je fyzickou osobou. Z uvedených dôvodov súd vyhodnotil tvrdenia žalovaného o jeho spotrebiteľskom postavení za nesprávne a účelové, pretože žalovaný nie je spotrebiteľom. Z rovnakého dôvodu sú preto bezpredmetnými označenia žalovaného niektorých ustanovení zmluvy o splátkovom úvere č. F.-XXXXXXXXXX za neprijateľné zmluvné podmienky, nakoľko neboli splnené podmienky, aby súd vyhlásil ktorékoľvek ustanovenie tejto zmluvy za neprijateľnú zmluvnú podmienku, keďže nejde o spotrebiteľskú zmluvu. Z uvedeného dôvodu súd aplikoval na záväzkový vzťah medzi žalobcom a žalovaným ustanovenia Obchodného zákonníka.

53. Súd nevyhovел námietke premlčania vznesenej žalovaným, nakoľko mal za to, že žalobný nárok žalobcu premlčaný nebol. Podľa ust. § 397 Obchodného zákonníka je premlčacia doba štyri roky, pričom žalobca dňa 20. 08. 2019 žalovaného vyzval na zaplatenie celého nesplateného úveru na základe jeho vyhlásenia o mimoriadnej splatnosti úveru, a dňa 21. 02. 2020 podal žalobu na súd, čo znamená, že od uvedeného dátumu neuplynula štvorročná premlčacia lehota. Súd iba poznamenáva, že zmluva o splátkovom úvere č. F.-XXXXXXXXXX medzi žalobcom ako veriteľom a spoločnosťou TENCAR s.r.o., IČO: 46 242 457 ako dlžníkom bola uzatvorená dňa 25. 02. 2016 a v ten istý deň bola uzavretá Dohoda o ručení medzi žalobcom a žalovaným, teda záväzkové vzťahy medzi žalobcom a spoločnosťou TENCAR s.r.o., IČO: 46 242 457 a žalobcom a žalovaným vznikli 4 roky a 4 dni pred podaním žaloby na súd, z čoho je tiež zrejmé, že k premlčaniu žalovanej pohľadávky podľa ust. § 397 Obchodného zákonníka nemohlo prísť.

54. Žalovaný v konaní namietal, že dňa 25. 02. 2016 spoločnosti TENCAR s.r.o., IČO: 46 242 457 nebol poskytnutý dohodnutý úver vo výške 4 500,- eura, ale boli jej poskytnuté finančné prostriedky len vo výške 4 350,- eura. Toto tvrdenie žalovaného nezodpovedalo skutočnosti, pretože súd mal z vykonaného dokazovania predmetnými listinnými dôkazmi za preukázané, že dňa 25. 02. 2016 boli spoločnosti TENCAR s.r.o., IČO: 46 242 457 poskytnuté finančné prostriedky v zmluvne dohodnutej výške (4 500,- eura). Na základe bodu 3.2. Všeobecných úverových podmienok, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy o splátkovom úvere č. F.-XXXXXXXXXX (bod 2.2. zmluvy) bol dlžník (spoločnosti TENCAR s.r.o., IČO: 46 242 457) povinný zaplatiť veriteľovi (žalobcovi) jednorazový spracovateľský poplatok vo výške 150,- eura (čl. I zmluvy) v deň uzatvorenia zmluvy. Nakoľko k poskytnutiu úveru vo výške 4 500,- eura a uzatvoreniu zmluvy došlo v rovnaký deň (t. j. 25. 02. 2016), na úverovom účte boli v tento deň vykonané dve platobné operácie. Najskôr došlo k poskytnutiu úveru spoločnosti TENCAR s.r.o., IČO: 46 242 457 v prospech jeho účtu vo výške 4 500,- eura a následne bola z rovnakého účtu realizovaná platba dohodnutého spracovateľského poplatku vo výške 150,- eura. Pokiaľ mala spoločnosť TENCAR s.r.o., IČO: 46 242 457, resp. žalovaný, ktorý v danom čase vykonával funkciu konateľa spoločnosti TENCAR s.r.o., IČO: 46 242 457 za to, že jej bol poskytnutý úver v menšom rozsahu, mohli túto skutočnosť v danom čase reklamovať alebo odstúpiť od zmluvy, k čomu však neprišlo, z dôvodu čoho súd hodnotil obranu žalovaného v tejto časti ako účelovú.

55. Žalovaný v konaní tiež namietal, že žalobca si počas trvania úverového vzťahu voči spoločnosti TENCAR s.r.o., IČO: 46 242 457 uplatňoval úroky v rozpore s dohodnutými podmienkami, resp. vo vyššej sume. V zmysle bodu 5.1. Všeobecných úverových podmienok sa úroky počítajú na základe presného počtu uplynulých dní úrokového obdobia a úrokovej sadzby platnej pre príslušné úrokové obdobie, kde základ bežného roka pozostáva z 360 dní, zahŕňajúc prvý deň úrokového obdobia, ale vynímajúc posledný deň úrokového obdobia. Úrokovým obdobím sa v zmysle bodu 5.2. Všeobecných úverových podmienok rozumie prvé úrokové obdobie pre sumu poskytnutého úveru začína dňom poskytnutia úveru a končí sa v najbližší deň splatnosti úrokov. Každé ďalšie úrokové obdobie začína posledným dňom predchádzajúceho úrokového obdobia a končí sa vždy najbližšie nasledujúcim dňom splatnosti úrokov. Posledné úrokové obdobie sa končí dňom úplného zaplatenia pohľadávky veriteľa. Pre správny výpočet

úrokov je teda nevyhnutné zostatok istiny vynásobiť dohodnutou ročnou percentuálnou sadzbou úroku po jej vydelení počtom dní 360, a to všetko následne vynásobiť počtom dní príslušného úrokového obdobia (čiže - zostatok istiny x /12,5 % : 360/ x počet dní úrokového obdobia). Z prehľadu splácania žalovaného úveru súdu podrobne vyplývalo, akú sumu istiny, úrokov a úrokov z omeškania mala spoločnosť TENCAR s.r.o., IČO: 46 242 457 uhradiť a akú sumu reálne uhradila. Žalobcovi za celé obdobie trvania úveru vznikol voči spoločnosti TENCAR s.r.o., IČO: 46 242 457 a žalovanému nárok na úroky vo výške 2 238,36 eura, z čoho už bola uhradená suma vo výške 1 989,85 eura (zostáva teda uhradiť sumu vo výške 248,51 eura). Taktiež žalobcovi vznikol do zosplatnenia úveru nárok na úroky z omeškania (sankčné úroky) vo výške 960,94 eura, z čoho bolo uhradená suma vo výške 29,20 eura (a suma 45,65 eura bola uplatnená v žalobe). Zmluva o splátkovom úvere č. F.-XXXXXXXXXX medzi žalobcom a spoločnosťou TENCAR s.r.o., IČO: 46 242 457 obsahuje všetky zákonné náležitosti úverovej zmluvy a ručiteľského vyhlásenia žalovaného podľa ust. § 497 a a nasl. a § 303 a nasl. Obchodného zákonníka a taktiež k zosplatneniu úveru došlo v súlade s podmienkami, ktoré si zmluvné strany dohodli v zmluve o splátkovom úvere č. F.-XXXXXXXXXX, z dôvodu čoho súd hodnotil obranu žalovaného v tejto časti tiež ako účelovú a mal za to, že neplatením splátok sa úver stal splatným podľa ust. § 506 Obchodného zákonníka a popri dlžníkovi (spoločnosti TENCAR s.r.o., IČO: 46 242 457) je povinný ho zaplatiť aj žalovaný ako ručiteľ podľa ust. § 303 Obchodného zákonníka, pričom dlžník a ručiteľ sú povinní tento záväzok veriteľovi (žalobcovi) zaplatiť spoločne a nerozdielne podľa ust. § 293 Obchodného zákonníka.

56. Súd mal zo znenia predmetnej zmluvy o splátkovom úvere č. F.-XXXXXXXXXX jednoznačne za preukázané, že žalobca a spoločnosť TENCAR s.r.o., IČO: 46 242 457 si v nej výslovne dohodli výšku úroku z omeškania v zmysle ust. § 365 ods. 1 a 369 ods. 1 Obchodného zákonníka vo výške 25 % ročne, z dôvodu čoho ju súd akceptoval. Z predložených listinných dôkazov súdu vyplynulo, že za obdobie od 01. 01. 2019 do súčasnosti boli spoločnosťou TENCAR s.r.o., IČO: 46 242 457 uhradené úroky vo výške 87,19 eura, avšak v zmysle zmluvy o splátkovom úvere č. F.-XXXXXXXXXX mal žalobca nárok na sumu 333,44 eura. V žalobe si žalobca uplatnil sumu 216,74 eura, z čoho vyplýva rozdiel (nedoplatok) vo výške 29,51 eura (333,44 eura - 87,19 eura - 216,74 eura). Pokiaľ ide o úroky z omeškania (tzv. sankčné úroky), spoločnosť TENCAR s.r.o., IČO: 46 242 457 za obdobie od 01. 01. 2019 uhradila sumu 24,28 eura, avšak v zmysle zmluvy o splátkovom úvere č. F.-XXXXXXXXXX mal žalobca nárok na sumu 592,16 eura. Súd mal preto za to, že na základe vyššie uvedeného má žalobca nárok na zaplatenie sumy 4 287,39 eura spolu s úrokmi za obdobie od 01. 01. 2019 do 29. 08. 2019 vo výške 29,51 eura, úrokmi z omeškania za obdobie od 01. 01. 2019 do 29. 08. 2019 do 29. 08. 2019 vo výške 522,23 eura a úrokmi z omeškania vo výške 25,- % ročne zo sumy 4 025,- eura od 30. 08. 2019 až do zaplatenia.

57. Rovnako žalobcovi vzniklo právo na náhradu jednorazovej paušálnej náhrady vo výške 40,- eura podľa ust. § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka a ust. § 2 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z.

58. Súd zároveň rozhodol, že plnením spoločnosti TENCAR s. r. o., IČO: 46 242 457 zaniká v danom rozsahu povinnosť žalovaného plniť s odkazom na ust. § 293 Obchodného zákonníka a skutočnosť, že na toto plnenie je už zaviazaná spoločnosť TENCAR s. r. o., IČO: 46 242 457 platobným rozkazom č.k. 14Up/247/2020-23 zo dňa 28. 02. 2020.

59. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia súd považoval nárok žalobcu za dôvodný, a preto jeho návrhu v plnom rozsahu vyhovel.

60. Podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

61. Podľa ust. § 262 ods. 1 C.s.p. o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

62. Podľa ust. § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

63. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca mal plný úspech vo veci, keďže súd jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu, priznal mu súd podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 262 ods. 1 C.s.p. nárok

na náhradu trov konania v plnej výške, o ktorej rozhodne podľa ust. § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré môže strana sporu podať v lehote 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutie na súde, proti ktorému rozhodnutie smeruje (ust. § 355 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 362 C.s.p.).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (ust. § 363 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (ust. § 364 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na súdny výkon rozhodnutia alebo návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.